

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

2

ЛЮТЕНЬ
1988

ЛЮТИЙ

Недарма другий місяць року називають лютим. У лютому і морозисько пекучий, як вогонь. І хуртовини злющі-презлющі... Та от виглянуло з-за хмари сонечко. Заряхтіли, зриваючись із буруль, краплі. Проклюнувся з-під снігу перший кволенький струмочок. І весело зацінькали синички, сповіщаючи на весь білий світ, що від зими до весни тепер уже лишається ступити один тільки крок.

© «Малютко», 1988.

ХТО
ЯК
ЗИМУ
ЗИМУЄ

До першого весняного тепла спить у просторому барлозі ведмідь і, ніби немовля соску, посмоктує свою лапу, щоб уві сні їсти не кортіло. Задрімали в затишних норах борсуки, кроти, їжаки. Їм зиму перезимувати — все одно що котові на теплій печі позіхнути. Згорнулися в клубок (так їм тепліше) і безтурботно сплять під старим трухлявим пеньком вужі... Та багатьом звірам і птахам узимку ой як сутужно, бо і намерзнешся, й наголодуєшся.

Всю осінь поралась, не спочивши, білочка. Носила в дупло м'яку підстилку. Запасалася жолудями та ліщиновими горішками. Сушила на гіллі старої ялини гриби. Хутро в білочки на зиму піросло, стало густішим. А на вухах навіть кумедні китиці з'явилися. В тріскачій мороз білочка старається сидіти в дуплі й затуляє вхід до нього своїм пухнастим хвостиком.

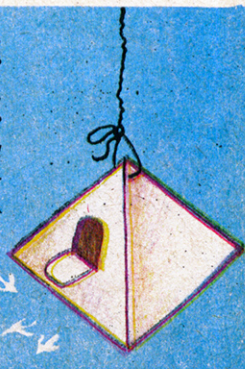
По-своєму пристосувалися до зими тетеруки. Вмостяться десь у глухому лісі на гіллі берези й ласують бруньками. А почне смеркати — попадають у глибокий пухкий сніг, закопаються з головою, і тепло їм там, і затишно. Щоправда, іноді трапляється біда — тетерука просто із снігової постелі може вхопити ласиця чи лис. А то несподівано вдарить відлига. Сніг зверху відтане, а на ранок візьметься твердим крижаним панцирем. От і спробуй вивільнитися з полону...

Малюнки Якіма ЛЕВИЧА

Куди важче у цей час зайчиськові. Постійної оселі в нього немає. Бігає косенький по грузьких снігах — і щоб зігрітись, і щоб поживи роздобути. Тут молоді кори погризе, там мерзлою брунькою поласує. Одна втіха, що лапки хутром опушені. Отож ніякі замети не страшні. Зайчисько гасає по них як на лижах, не провалюючись. Білий козушок йому теж підмога. Присів під кущиком — і вже не зайчик, а горбок снігу біліє. Ніякий ворог не помітить.

Друзі! Треба вам знати, що взимку птахам не так мороз страшний, як голод. Тому дуже вас прошу — зробіть їм годівнички. І підготуйте хто чим може.

Калинка

НА ЧЕСТЬ 65-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ РСРР ВІРМЕНІЯ

Вірменія — гірський край. Її столиця — Єреван, одне з найстаріших міст світу. За свою багатовікову історію вірменам випало пережити рабство, злидні, горе. А сьогодні Вірменія — це квітуча радянська республіка. Все, що має вірменський народ, досягнуто наполегливою працею. Вірмени знають цінну дружбу народів. Приїздіть у гості, і вас почастують смачним лавашем, солодким виноградом. Обов'язково покажуть засніжену вершину гори Арарат і прозоре озеро Севан.

СОНЦЕ

Народна пісенька

Сонце, сонце,
Йди до нас!
Є у нас
Халва і квас.
Ясен місяць,
Сонця брат,
Їсть гранат
І виноград,
Їсть лаваш,
П'є кислий квас...
Сонце, сонце,
Йди до нас.

Малюнки Людмили ЗАГІРНОЇ

ЗЕМЛЯ, ВОДА, ПОВІТРЯ, ВОГОНЬ

Гра

Всі стають у коло, а ведучий — посередині. Він кидає кому-небудь з дітей м'яча, вимовляючи при цьому одне із слів: «земля», «вода», «повітря», «вогонь». Якщо ведучий сказав «земля», то гравець, що впіймав м'яча, пови-

нен швидко назвати якусь тварину. На слово «вода», треба назвати рибу, на слово «повітря» — птаха. Якщо ведучий скаже «вогонь», усі, махаючи руками, повинні окрутитися на місці. Неуважні вибувають із гри.

МОЛОЧКО

Вірш Сільви КАПУТІКЯН

Мама кухлик молочка
Доні подала.
Раптом кішка
Стриб із ліжка:
«Няв! І я прийшла!»
Що ж, наллємо із дійниці
В блюдце молочка й для киці.
Нум, хто швидше все доп'є
І краплинки не пролле?

Переклав Анатолій ГРИГОРУК

ВОРОНА

Якось Пугі упіймав ворону і приніс додому.

— Навіщо вона тобі?— здивувалися сусіди.— Яка з неї користь?

— Е, кажуть, що цей птах живе двісті років,— відповів Пугі.— Потримаю його в себе й перевірю, чи це справді так.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДВА ВІСЛЮКИ

— Послухай, Пугі, навчи мого сина читати.

— Гаразд, навчу.

— А скільки візьмеш за це?

— Тридцять карбованців.

— Чи ти при своєму розумі? Та на ці ж гроші можна віслюка купити!

— То й купи! Тоді їх у тебе буде два.

Бойове завдання

Написав Георгій ХИМИЧ

— Хлопці! Давайте у війну грати! — запропонував Сашко своїм друзям Сергійкові та Валерику.

— Давай!..

— Найхоробріші — моряки! — Сашко поправив на голові безкозирку.

— Ні, льотчики! — заперечив Сергійко, притримуючи рукою завеликого військового кашкета, що вперто сповзав йому на носа.

— Ніякі не льотчики, а танкісти! — вигукнув Валерик у танкістському шоломі. Хлоп'ята засперечались, та так, що мало не побилися. Аж тут Сашко згадав:

— Швидше біжімо до діда Сергія! До нього вчора дядько Іван приїхав. Справжній військовий льотчик. Я сам бачив. Він нам скаже.

Хлоп'ята щодуху помчали вулицею, на ходу «стріляючи» з пістолетів. З-під їхніх ніг, сердито кудкудахаючи, розбігалися кури.

Дід Сергій якраз порався на подвір'ї.

— Добридень, діду! — виступив наперед Сашко.

— Здорові були, хлопці! Що скажете нового?

— А дядько Іван де?

— В баби Марії. Дрова рубає.

— Дрова? — здивувався Сашко. — Він же льотчик.

— А що ж тут такого? Баба Марія — зовсім старенька. В неї нікого нема. Треба допомогти...

Льотчик був не у військовій формі, а в звичайнісінькому спортивному костюмі. Поряд височіла гора нарубаних дров.

Він привітно усміхнувся до хлоп'ят і потис кожному руку.

— Дядьку Іване, правда ж, ви — справжній військовий льотчик? — запитав Сашко.

— Льотчик. А що?

— А хто з нас найдужчий? Я — моряк, Сергій — льотчик, а Валерка — танкіст. Хто з нас швидше ворогів розіб'є?

— І дайте нам справжнє бойове завдання, — тихо додав Сергійко.

— Ех ви, вояки! — розсміявся дядько

Іван.— Найкраще, хлопці, якби у нас зовсім ворогів не було. А хто з вас найдужчий — зараз побачимо. Оці дрова треба поскладати під повітку. Зрозуміли?

— Зрозуміли!

— Тоді: три-чотири!

Хлопці кинулись до дров. Напевне, ніколи в житті вони ще так не старалися.

— Ви справжні орли! — похвалив їх дядько Іван, коли вони справилися з роботою. — Тепер відпочивайте. Досить.

А щодо найдужчого, я так скажу. Головне — не в тому, щоб хтось один із вас мав найбільше сили. А в тому, щоб ви були дружними. Такими, як оце зараз, коли дрова носили. Тоді вам ніхто не буде страшний.

— А бойове завдання? — нагадав Сашко.

— Бойове завдання? — примружив лютчик очі. — Ото, хлопці, коли я поїду, завжди допомагайте бабі Марії. Це й буде вам бойове завдання.

Малюнок Олександра АГАФОНОВА

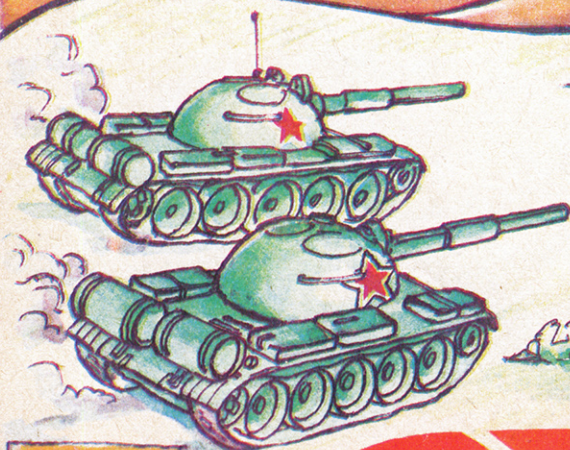
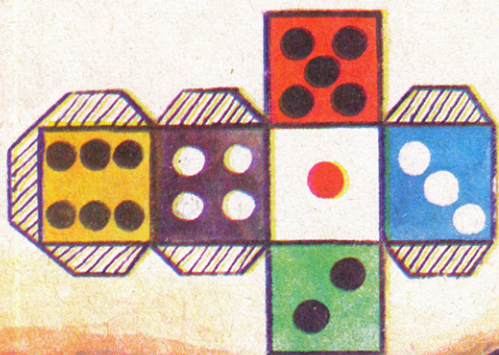
ХТО ШВИДШЕ?

Намалював Борис ВОЙТКОВИЧ

Ця військова гра для хлопчиків, майбутніх захисників нашої Радянської Вітчизни.

Хтось один грає за «червоних», другий — за «синіх». Переможе той, хто, переборюючи перешкоди, першим дістанеться фортеці. Перемалюйте розгортку кубика, виріжте її і склейте. Крім кубика, потрібно мати дві фішки. Ними можуть бути звичайнісінькі гудзики. Фішки поставте на позначки «Старт». По черзі підкидаючи кубик, пересувайте фішки по своїх лініях на стільки клітинок, скільки випаде позначок на верхній площині кубика. Якщо фішка опинилася на кружечку, знайте — це перешкода. Тут ваші війська можуть бути відкинуті назад, або опинитися там, куди вказує сіра стрілка. Якщо стрілки немає, ви просуваєте фішку на клітинку вперед. Напишіть нам, чи сподобалась гра.

СТАРТ

НОЖЕНЯТА

Вірш Володимира МЕТЕЛИЦІ

Тупу-тупу, ноженята,
То до мами, то до тата.
Пустотливі і веселі,
Обходили всю оселю,
Зупинилися на мить:
«Де б іще нам походить?»
Знов до мами, знов до тата —
Ой, яка велика хата!

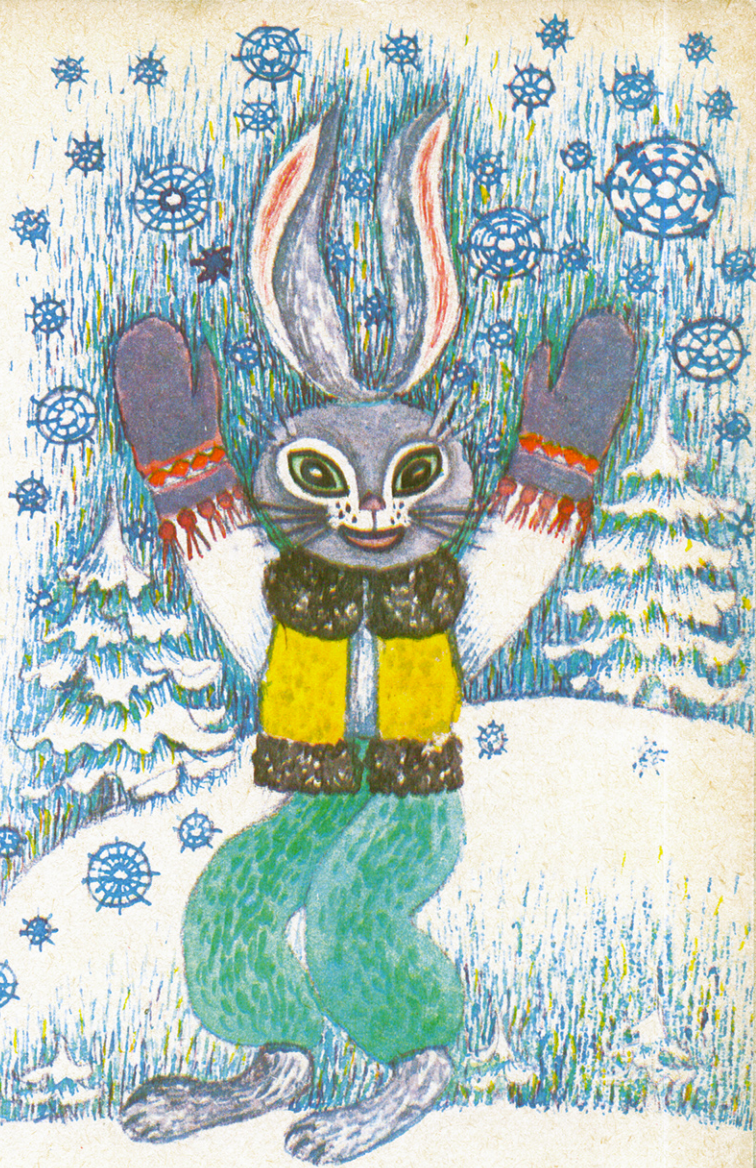
Намалювала Людмила ЗАДОРЖНА

РУКАВИЧКИ ДЛЯ ЗАЙЧИКА

Вірш Галини КИРПИ

Сплела мені бабусенька
Нові рукавиці.
Погукала я зайчика:
— Ходи подивиться!
Якраз вони до твоєї
Сіренької шапки...
Шкода тільки, що у тебе
Аж чотири лапки!

ВПЕРТІ ЛИЖІ

Вірш Леоніда КЛЮШЕВА

Плаче наш Пилипко гірко —
Як круту здолати путь?
Повтікали лижі з гірки,
А на гірку не ідуть!

КРОКОДИЛ

Індійська народна казка

На березі річки Ганг жила собі мавпа. А у водах Гангу мешкали крокодил з крокодилихою.

Якось побачила крокодилиха мавпу та й каже крокодилові:

— Ото, чоловіче, як не поласую її серцем, то, мабуть, мені й не жити. Злякавсь крокодил, що стане вдівцем, і тяжко замислився, як йому мавп'яче серце добути.

А мавпа, і гадки про те не маючи, спокійнісінько грілася проти сонця на розлогому прибережному дереві.

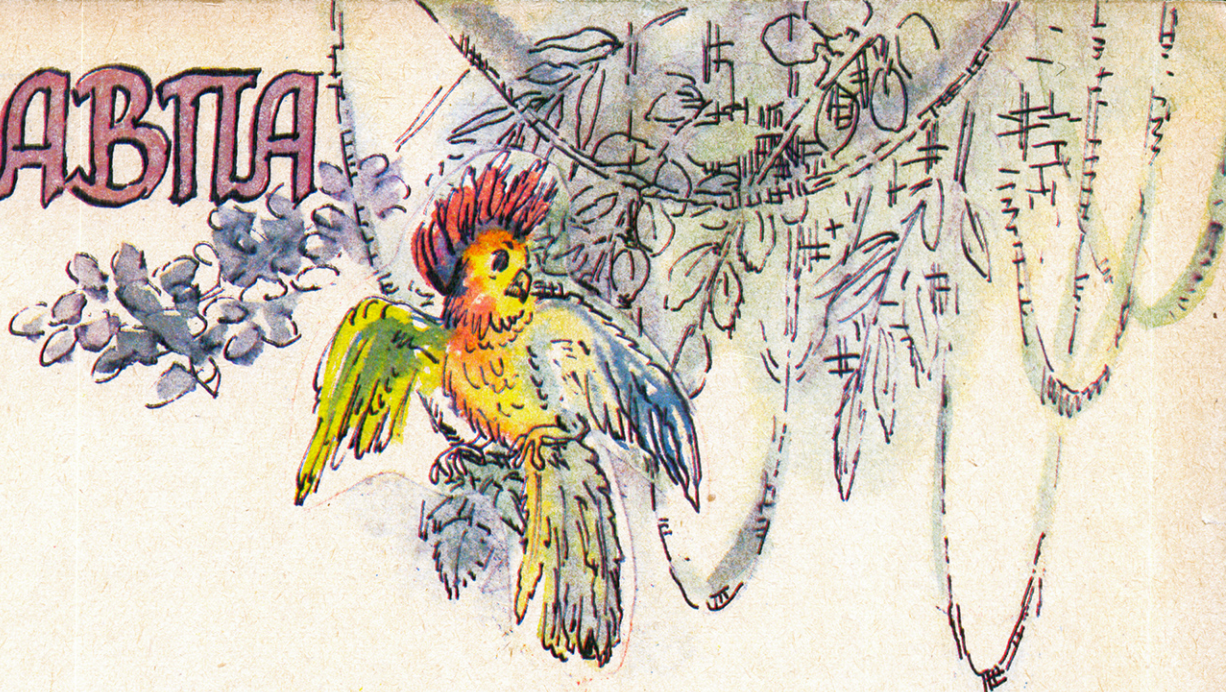
От крокодил підплив та й каже якомога улесливіше:

— О, найчарівніша з усіх мавп! Дуже мені шкода тебе! Ти тут мусиш їсти самі кислиці. А на тому березі Гангу сила-силенна і соковитих бананів, і фініків, і плодів манго. Хочеш, перевезу тебе через річку? Сідай-но мені на спину та міцніше тримайся.

Повірила мавпа крокодилові, зізла з дерева, і вони попливли. Раптом на

і МАВПА

середині Гангу крокодил сердито ляснув хвостом по воді й заревів:

— Ану, стрибай мерщій у воду!

— Ти що! — в розпачі вигукнула мавпа. — Я ж утоплюся.

— То твоя турбота, — сказав крокодил. — А моїй дружині треба неодмінно поласувати твоїм серцем... Інакше вона вмере.

Мавпа злякано закліпала очима, а тоді й каже:

— Мені жаль твою дружину. Але я... я не ношу серця з собою, бо, стрибаючи з гілки на гілку, вже давно згубила б його.

— А де ж воно, твоє серце? — нетерпляче вигукнув крокодил.

Мавпа тицьнула пальцем убік високої пальми, на якій росли кокосові горіхи, й лукаво сказала:

— Он висять наші мавп'ячі серця.

Допливи туди, і я миттю зірву тобі своє.

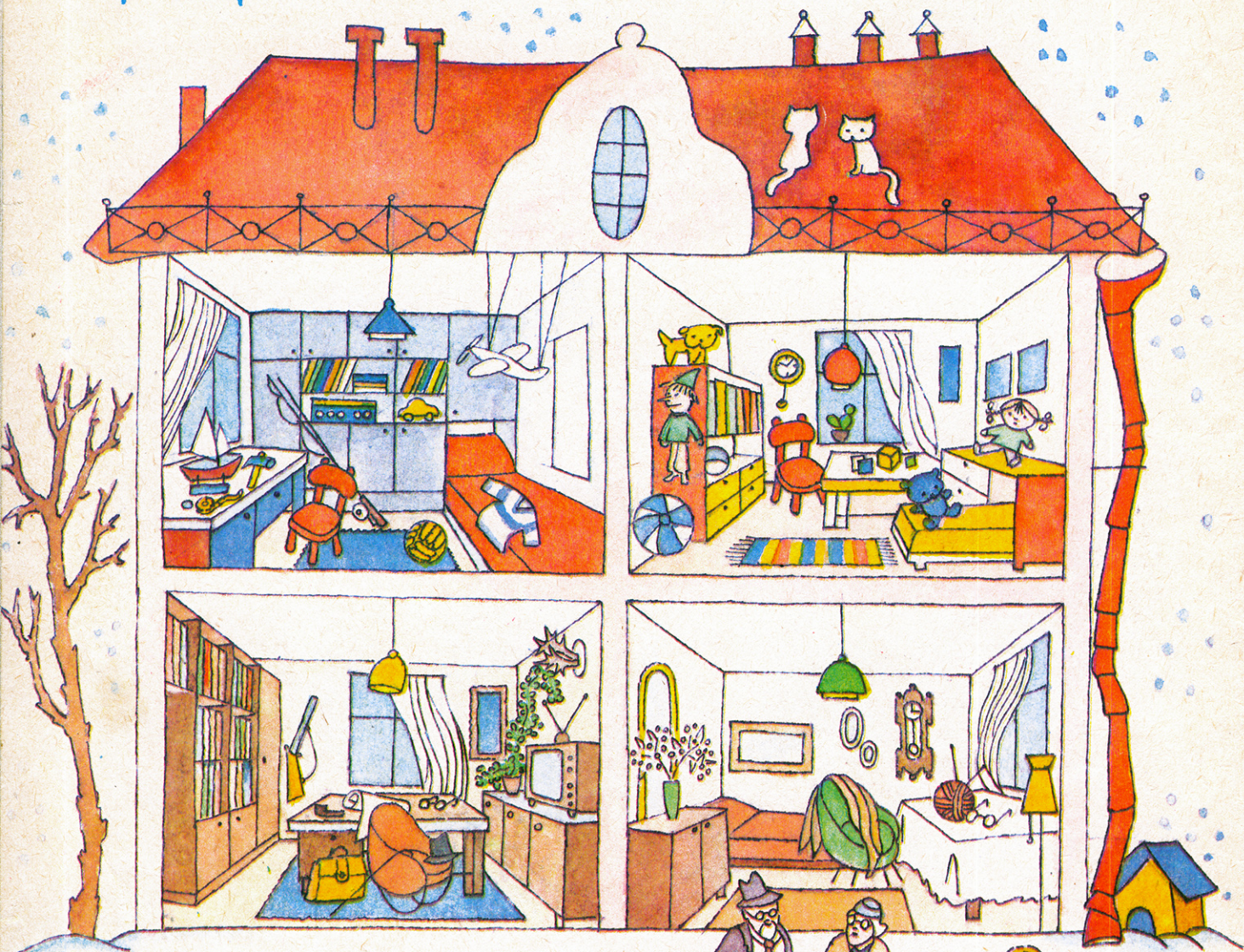
Крокодилові не лишалось нічого іншого, як повернути до берега. Та тільки-но він ткнувся носом у прибережний пісок, як мавпа вихопилась на верхівку пальми й зареготала:

— О, нетямущий! Ти й справді повірив, що я тримаю своє серце на пальмі! А воно у мене в грудях. Іншого місця для нього й бути не може. Та я щиро вдячна тобі, бо тепер можу до-несхочу ласувати солодкими плодами.

Малюнок Ірини ВАТУЛЬОВОЇ

ДЗВІНОЧОК

Де мешкає кожен із цих персонажів?

ПРОЧИТАЙ САМ:

Із спустилося * * * * *.
Зняла і зловила * * * * *.
Підхопив решту в . Скільки
сніжинок у ?

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ ОБКЛАДИНОК

Всім, хто відгукнувся на наше прохання допомогти визначити кращу обкладинку 1987 року, велике спасибі!

Більшість із вас, дорогі друзі, вказали на ось цю обкладинку. Її намалювала художниця Наталя Михайлівна Корнєєва. Вітаємо її з перемогою.

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани»
видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 2 (338) 1988
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ
для детей дошкольного возраста
(На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета»
издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

Головний редактор С. О. Єфіменко.

Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембівська Т. М.,
Григорук А. І. (відповідальний секретар),
Камінчук А. С., Письменна Л. М.,
Таранова Є. А., Чухліб В. В.,
Шевченко В. М., Шевченко Ю. В.,
Яблонська О. Н.

Художній редактор Я. Д. Левич.

Здано до набору 18.10.87.

Підписано до друку 21.12.87.

Формат видання 84×106¹/₁₆

Друк офсетний.

Умовн. друк. арк. 1,68.

Умовн. фарбовідб. 10,08.

Обл. вид. арк. 2,67.

Тираж 675600 пр. Зам. 7-438.

Поліграфкомбінат
ЦК ЛКСМУ «Молодь»
ордена Трудового Червоного
Прапора видавничо-поліграфічного
об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая
гвардия».

252119, Київ-119,

вул. Пархоменка, 38—44.

Поліграфкомбінат

ЦК ЛКСМУ «Молодь»

ордена Трудового Красного Знамени
об'єднання

издательско-полиграфического

ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия»

252119, Киев-119,

ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці

Наталі Корнєєвої

Макет Наталі Луценко

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад».

ЗАГАДКИ

Написав Василь БАСАНЕЦЬ

Що тут сталося за нічку?—
Де була раніше річка,
Від санчаток видно слід.
Все скував довкола...

ЩП

Написала Марія ПОНОМАРЕНКО

Як до неї припадеш,
Зразу солодко заснеш.
Що це?

Подушка

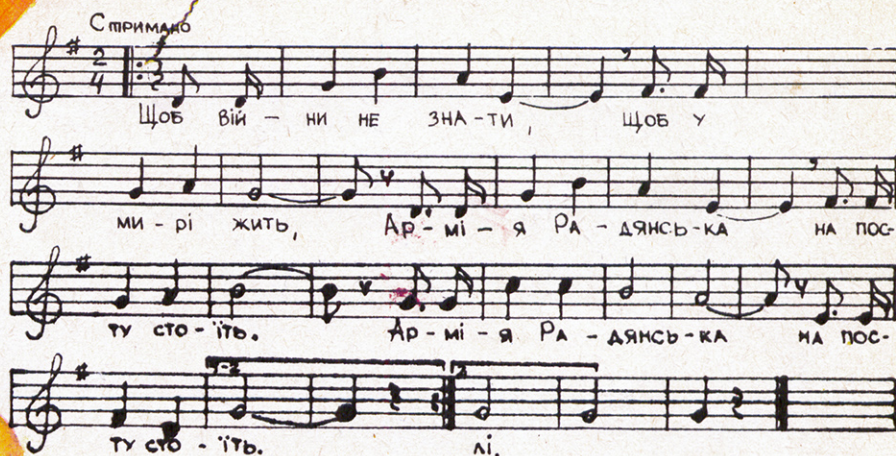
Малюнки Ірини КІВІНЕН

Наша адреса:
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Журнал «Малюток».

Скан та фотообробка - W.D.Keeper
з особистої колекції

ПІСЕНЬКА ПРО РАДЯНСЬКУ АРМІЮ

Слова Грицька БОЙКА
Музика Володимира АРЖЕНОВСЬКОГО

Щоб війни не знати,
Щоб у мирі жить,
Армія Радянська } Двічі
На посту стоїть.

Армія Радянська
Славна і міцна!
Лекіньську державу } Двічі
Береже вона.

Літаки у небі,
В морі кораблі
Бережуть кордони } Двічі
Рідної землі.

Намалювала Наталя КОРНЄЄВА

